

mees, perrenaene, ja tūdruk kammert püh-kimas. Juhtus, et sealt kambrisid ãrrakad-dus üks piisuke rahha kuffer, kus üks kuld-penning, üks rubla hõbbedat ja monned kop-pikad waske sees olli. Sù lange s tūdruko-peale. Et ta kül kõrvastet waste tingis, agga kes sedda wois uskuda, — sest kuf-fur olli jo faddund, ja nisugust tempo on jo Ma peál saggedaste tehtud.

Warsi faddus sa üks hõbbe te-lussikas ãrra, ja pea pârrast weel teine. Perremees wangutas Pead, — wanna pitka mele-ga mees, mõtles: küllab sa minnust ikka ülle-jääd. Sosjis perrenaesega nattofe. Saat-sid tütarlapse hâbbemattal kõmbel minnema.

Perrenaesel olli üks toas fašvatud kits, kes kui koera kutsikas perrenaese ees ja taga joostis, ja monda kord ta meelet pažhan-das, sest et ta saggedaste suppi-waagna ja pima-pütti ãrrasolkis, mis ka fitse ommaks jâi, ja sepârrast õiete fossus ja rohkesti pi-ma andis. Korraga lõi fitse piim taggas,

hakkas fidduma: ei sónud ennam, seisis lon-gus. Ellas siis seál liggijárge üks juut, kes wâgga fitse lihha armastas. Se os-tis fitse perremehhe käest ãrra, tappis koh-he, — agga immet! mis mao ja solikatte puhhastamisse jures näggi: solikatte sees olli kaks te-lussikast, ja mao sees rahhakuf-fur, rahha sees. Kuffur olli fauniste ãrra-nárritud ja sissekonna nilwaga panka läinud.

Juut, kes kül waene mees olli, agga siisfi ta teise omma ehk üllekohtuga noutud asja ei himmustand, sest et omma wanna-seä-dusse usko õiete püdis piddada. Wôttis keik need fitse seest leitud asjad, wiis fitse perremehhe kätte, ja ütles: „Kitse ollen kül ost-nud, agga mitte neid asjo, mis ma temma seest ollen leidnud; neid on ta teie käest warrastanud.“ Tullid siis perremehhel need sonnad mele: „Head tassutakse õigede kätte, agga õnnetus aiab pattusid tagga.“ Laskis siis perremees tütarlapse omma maiasse kutsuda, teggi temmaga leppitust, ja wôttis tedda taggas. Perremees teggi tütarlap-